

Príhovor rektora na záver akademického roku 2005/2006

Najdôstojnejší Otcovia biskupi, Vaše spektability páni dekáni, vážení páni prorektori a prodekáni, predsedovia akademických senátov, milí študenti, vážená akademická obec.

Mám česť zúčastniť sa na slávnostnom zhromaždení akademickej obce Katolíckej univerzity v Ružomberku pri príležitosti slávnostnej promócie študentov magisterského štúdia v akademickom roku 2005/2006. Ide o udalosť, ktorá mi pripomína počiatky a vznik našej univerzity, jej prvých študentov i absolventov, o udalosť celouniverzitného významu. Pre Vás a Vašich blízkych, milí študenti, je to slávnostný obrad odovzdávania vysokoškolských diplomov, dekorovaný sviatočnou liturgiou a účasťou popredných osobností nášho cirkevného i akademického života. Je to tiež Váš významný životný medzník.

Dnešná slávnosť sa odohráva na pozadí šiesteho roku druhého „päťročia“ existencie univerzity. Položme si otázku, aký bol šiesty akademický rok Katolíckej univerzity v Ružomberku?

Možno povedať, že náročný, prínosný, dobrý, ale aj pes-trý! Naše štyri fakulty sa usilovali stabilizovať svoje študijné programy a upevniť si svoj akademický kredit, a to smerom k nadriadeným orgánom – MŠ i KBS, ale rovnako aj smerom k slovenskej vysokoškolskej verejnosti. Podľa skúsenosti môžem povedať, že v dnešnom zložitom a konkurenčnom prostredí je to úloha mimoriadne náročná.

Šiesty akademický rok Katolíckej univerzity v Ružomberku bol úspešný z viacerých hľadísk: vznikla nová, v poradí už štvrtá fakulta – Fakulta zdravotníctva, založila sa Univerzitu tretieho veku, ale hlavne zvýšil sa záujem o štúdium na všetkých našich fakultách. Je to dôkaz, že sa univerzita profiluje ako verejná vysoká škola so stabilnými študijnými programami bakalárskeho a magisterského štúdia, vo viacerých odboroch aj doktorandského stupňa vysokoškolského vzdelávania. V hodnotenom akademickom roku sme sa usilovali o kontinuálny rozvoj výchovy a vzdelávania, ktorého podkladom by mala byť kvalitná vedeckovýskumná práca a jej úzke prepojenie s výchovno-vzdelávacou činnosťou. Aj v rozvoji informačných a komunikačných technológií sme sa usilovali dobudovať fakultné centrá, prostredníctvom ktorých sa realizujú mnohé rozvojové projekty zamerané na univerzitnú infraštruktúru, a to nielen v Ružomberku, ale aj na viacerých externých univerzitných pracoviskách mimo sídla vysokej školy. K tomu všetkému prispeli viaceré investičné akcie, ktorých cieľom je poskytnúť študentom i učiteľom novú modernú vzdelávaciú výskumno-vývojovú základňu. Myslím na učebňový pavilón FF v Ružomberku s novým zariadením učební a kabinetov katedier alebo na modernú a viacúčelovú aulu TF v Košiciach.

Verím, že optimálne podmienky pre vedu a vzdelávanie budú mať postupne aj ďalšie fakulty, rovnako aj inštitúty v Spišskom Podhradí a Poprade.

V decembri minulého roku zverejnila Akademická rankingová a ratingová agentúra (ARRA) prvé súhrnné hodnotenie vysokých škôl na Slovensku. Správa *Hodnotenie verejných vysokých škôl a ich fakúlt* vyvolala veľmi búrlivé diskusie. V slovenskom vysokoškolskom priestore sa už vie, kto je kto svojou úrovňou. Na jar nás na univerzite čaká medzinárodná inštitucionálna evaluácia. Ide o obsiahle, nezávislé a objektívne medzinárodné inštitucionálne hodnotenie v Slovenskej republike, ktoré vykoná Európska asociácia univerzít s cieľom podporiť

Prof. Boris Banáry (vpravo) udeľuje čestný doktorát J. Em. Jozefovi kardinálovi Tomkovi

vysoké školy v ich priebežnom rozvoji, aby mohli splniť tie najvyššie štandardy. Je viac než pravdepodobné, že prvá návšteva medzinárodného evaluačného tímu na Katolíckej univerzite v Ružomberku zhodnotí našu prácu objektívne a že výsledky poskytne komisii pre najbližšiu komplexnú akreditáciu. Ak sa zvykne tvrdiť, že slovenským vysokým školám chýba väčšia náročnosť a častokrát aj prísnosť, potom je aj u nás čo zlepšovať. Myslím na tvorbu uceleného systému hodnotenia kvality, ktorý musíme vypracovať a implementovať na podmienky fakúlt. Úloha je natoľko dôležitá, že ju treba uprednostniť pred ostatnými záujmami a ambíciami. Katolícka univerzita v Ružomberku sa musí hlboko zakoreniť do povedomia obyvateľov stredoslovenského i východoslovenského regiónu, ale tiež celého Slovenska, musí sa stať neoddeliteľnou súčasťou všetkých významných procesov odohrávajúcich sa na území svojho pôsobenia, snáď aj v blízkom zahraničí.

V akademickom roku 2005/2006 sa na Katolíckej univerzite v Ružomberku uskutočnilo viacero odborných podujatí – konferencií, sympózií, seminárov a pod. Za všetky spomeniem aspoň jedno: slávnostné zasadnutie Vedeckej rady KU v Ružomberku dňa 26. apríla t.r. pri príležitosti udelenia čestného titulu „Doctor honoris Causa“ J. Em. Jozefovi kardinálovi Tomkovi. Bola to udalosť prvoradého významu. Po návrate do Ríma nám J. Em. dňa 14. mája 2006 napísal: „Môžem Vás uistiť, že chvíle, ktoré som prežil medzi Vami, mi ostanú stále v pamäti, lebo mi sprítomnili snahy a problémy mladej univerzity. Snažil som sa vložiť nádeje všeobecnej i slovenskej Cirkvi ako aj osobné pocity a priania do svojho prejavu. Dúfam, že skúsenosť Cirkvi, ktorú som sa snažil všetkým zúčastneným predložiť, Vám pomôže pri riešení každodenných otázok a prípadných ťažkostí. Ostávam Vám k dispozícii a som ochotný pomáhať v rámci svojich možností Katolíckej univerzite v Ružomberku pri naplňaní jej dôležitého poslania na Slovensku v prítomnej dobe...“

Na záver môjho príhovoru chcem sa úprimne poďakovať všetkým pedagógom a pracovníkom KU za vynaložené úsilie počas uplynulého akademického roka, za to, že dnes, milí študenti, po úspešnom ukončení štúdia na Katolíckej univerzite v Ružomberku ste prevzali vysokoškolské diplomy s jej názvom. Prajem Vám zaslúžený oddych počas letných prázdnin, prajem Vám plné využitie všetkých Vašich vedomostí, ktoré ste na našej univerzite získali.

prof. PhDr. Boris Banáry, CSc.
rektor KU v Ružomberku

Poslanie katolíckej univerzity dnes

Príhovor Jozefa kardinála Tomka po prebratí čestného doktorátu na Katolíckej univerzite v Ružomberku dňa 26. apríla 2006

Úloha a poslanie katolíckej univerzity: služba pravde

Záujem katolíckej Cirkvi o vzdelanie a o univerzitu nie je dnešný. Vyvíra z poslania a zo snahy hľadať, poznávať a odovzdávať iným pravdu. História prvých univerzít je úzko spätá s Cirkvou, ktorá sa zväčša podieľala na činnosti slávnych univerzít, ako boli už v stredoveku známe učilišťa v Paríži, Bologni, Oxforde a inde a neskôr univerzity v Ríme, Prahe, Salamanke, atď. Dnes sú katolíckej univerzity pomerne dosť rozšírené po svete a v Ríme jestvuje aj ústredný úrad Sv. Stolice, Kongregácia pre katolícku výchovu, ktorá má na starosti ich vrchné vedenie. Pápež Ján Pavol II. vydal dve apoštolské konštitúcie: „Sapientia christiana“ (roku 1979) a „Ex corde Ecclesiae“ (1990). Tá posledná sa zameriava priamo na katolíckej univerzity. Existujú teda už vyskúšané chodníky, po ktorých má kráčať každá katolícka univerzita. Je len samozrejmé, že jej najdôležitejším znakom je celkové naozaj „katolícke“, evanjeliové ovzdušie, o ktoré sa musia všetci starať.

Poslaním katolíckej univerzity je slúžiť pravde. Ako sa vyjadruje Ján Pavol II. v apoštolskej konštitúcii „Ex corde Ecclesiae“, ona „sa vyznačuje slobodným hľadaním celej pravdy o svete, o človeku, o Bohu“ (ECE, č.4). Ten istý veľký pápež označil dvojitú cestu pri hľadaní a skúmaní pravdy úvodnými slovami encykliky „Fides et ratio“ („Viera a rozum“): „Viera a rozum sú dve krídla, ktorými sa ľudský duch povznáša ku kontemplácii o pravde. Túžbu poznať pravdu a nakoniec poznať Boha, vložil do srdca človeka Boh, aby tým, že bude poznať a milovať Boha, mohol dospieť aj k plnej pravde o sebe samom“ (FR,1).

Viera prijíma pravdu, ktorú jej zjavuje Boh nie preto, že ju chápe až do koreňa, ale pre autoritu Boha, ktorý sa neklame a nemôže klamať, je oveľa inteligentnejší ako človek a nebol by Bohom, keby klamal. On je Stvoriteľ sveta a dokonale pozná pravdu o tvorstve, prírode a človeku. Prvý vatikánsky koncil učí: „Medzi vierou a rozumom nikdy nemôže byť skutočný rozpor: lebo ten istý Boh, ktorý zjavuje tajomstvá a vlieva vieru, vložil do ľudského ducha svetlo rozumu. A Boh nemôže poprieť seba samého ani pravda nikdy nemôže protirečiť pravde“ (Konšt. „Dei Filius“, 4). Druhý vatikánsky koncil vysvetľuje ešte jasnejšie: „Ak metodický výskum v akomkoľvek vednom odbore postupuje naozaj vedecky a v súlade s morálnymi normami, nikdy nebude v skutočnom rozpore s vierou, lebo svetské skutočnosti i skutočnosti viery majú svoj pôvod v tom istom Bohu“ („Gaudium et spes“, 36). Katolícka univerzita má poskytnúť priestor na harmonické hľadanie a vyučovanie pravdy oboma cestami, vznášať sa k pravde oboma krídlami.

Charakter katolíckej univerzity

Katolícka univerzita má určité podstatné znaky, bez ktorých by nemohla vystupovať pod takým honosným menom. Isteže, musí byť ponajprv univerzitou a zachovať si všetky známky kvalitného vysokoškolského vyučovania a bádania, tak vo výbere a príprave profesorov, ako aj pri zachovaní primeranej úrovne, ktorá predpokladá a prevyšuje strednú školu a kladie prinajmenej rovnaké požiadavky na skúškach a pri udeľovaní diplomov ako ich vyžadujú svetské univerzity. Práve mladá univerzita má rásť predovšetkým na kvalite profesorov aj poslucháčov a nič nezíska znižovaním úrovne. Katolícka univerzita musí teda byť vo všetkom vážna univerzita.

Magna charta európskych univerzít z roku 1988 opisuje univerzitu ako akademické spoločenstvo, ktoré prísnu a kritickou metódou prispieva k ochrane a podpore ľudskej dôstojnosti a kultúrneho dedičstva výskumom, vyučovaním a rôznymi službami na úžitok miestnych, národných a medzinárodných spoločenstiev. Pre plnenie svojich úloh vo výskume má ako inštitúcia autonómiu, čiže vnútornú samosprávu. Nemá byť nútená slúžiť

politickej a ekonomickej moci, ale pravde a všeobecnému blahu. Katolícky charakter univerzity si okrem toho vyžaduje niektoré podstatné znaky. Apoštolská konštitúcia „Ex corde Ecclesiae“ sa zmieňuje o štyroch: „1. kresťanská orientácia nielen jednotlivých členov, ale celého univerzitného spoločenstva, 2. trvalé uvažovanie vo svetle katolíckej viery o stále rastúcom poklade ľudského poznania, ku ktorému sa snaží prispieť svojím dielom vlastnými štúdiami, 3. vernosť kresťanskému posolstvu ako ho predkladá Cirkev, 4. inštitucionálna povinnosť slúžiť Božiemu ľudu a ľudskej rodine na ich ceste k transcendentálnemu cieľu, ktorý dáva životu zmysel“ (ECE, 13). Jednou z hlavných úloh veľkého kancelára je zaručiť tento katolícky charakter univerzity.

Najmä katolícka univerzita musí byť podľa Jána Pavla II. „živá jednota organických snáh, ktoré sa venujú hľadaniu pravdy“ (Príhovor z r.1989 citovaný v ECE, pozn.19). To predpokladá jasné zadelenie a úzku spoluprácu, ako ju opísal kardinál John Henry Newman v klasickom diele „The Idea of a University“: univerzita „každému študijnému odboru, ktorý zahŕňa do svojho plánu, pridelí určité miesto a vymedzí mu náležité hranice, definuje mu práva, ustanoví vzájomné vzťahy a umožní vzájomný styk medzi jednotlivými i medzi všetkými“ (cit. v ECE, pozn.19). Katolícka univerzita má veľkú výhodu, že môže zapojiť do tejto práce aj teológiu a etiku.

Dialóg medzi vierou a rozumom nachádza na pôde katolíckej univerzity výbornú pôdu a spoločnú strechu, kde sa dá debatovať z rôznych pohľadov bez predsudkov a osobných alebo korporatívnych záujmov. Vnútorne interdisciplinárna diskusia by mala byť dobrou prípravou na dialóg medzi kresťanským myslením a modernými vedami tak prírodnými ako aj humánnymi, ktoré nastoľujú nové zložité problémy. Keď si spomenieme len na niektoré dôležité ľudské problémy, ktoré sa veriacim i neveriacim denne prekladajú v médiach a pretriasajú na ulici a na pracoviskách, tak si musíme položiť otázku: či a ako prispieva katolícka univerzita k tomu, aby sa všetkým ľuďom dobrej vôle otvorila cesta k pravde. Dialóg s inými univerzitami a so spoločnosťou vôbec je predôležitou službou katolíckej univerzity. Pri tom si ona môže vypomôcť ozajstnými katolíckymi vedcami a znalcami z domáceho prostredia i z cudziny.

Etická zodpovednosť vedy a technológie sa stále viac zdôrazňuje, najmä keď ľudstvo už zažilo rôzne katastrofy a škody, spôsobené ich použitím na účely moci a zisku. Vedecký a technický pokrok sa nesprievádza etickým pokrokom ľudstva. Človek si namýšľa, že všetko, čo je schopný vytvoriť, je okamžite dovolené. Ján Pavol II. už na počiatku svojho plodného pontifikátu povedal v príhovore na Unesco, 2.júna 1980: „Musíme byť presvedčení o prednosti etiky pred technikou, o prvenstve človeka pred vecou, o prevahe ducha nad materiou. Veci človeka sa pohnú dopredu len vtedy, ak sa veda spojí so svedomím“ (cit. v ECE, č.18). Preto výskumná činnosť katolíckej univerzity musí zahŕňovať závažné problémy našich čias, ako sú: ľudský život od počatia až po prirodzený koniec, biogenetika, rodina, sociálna spravodlivosť a korupcia, miesto náboženstva vo verejnom živote, laickosť a právomoc štátu a jeho postoj k náboženstvám a etike, otázka mieru a terorizmu, ochrana prírody, atď. Kto môže poprieť dôležitosť týchto problémov?!

Služba katolíckej univerzity v dnešnej situácii

Nadhodené problémy ukazujú dôležitosť poslania a úlohy katolíckej univerzity dnes. Tá úloha sa nám vystupňuje pred očami, keď čo len povrchno pripomenieme dnešnú situáciu. Pritom sa nemôžeme obmedziť iba na slovenské pomery, lebo internetové linky ovíjajú už celú zemeguľu a robia z celého sveta globálnu dedinu. Pre náš cieľ však stačí niekoľko málo náznakových črt o situácii.

Do roku 1990 sa svet zhruba delil na dva ideologické, politické a vojenské bloky. Po páde komunizmu v sovietskom bloku prišli iné problémy: ekonomický globalizmus, zosilnenie finančnej moci na úkor politickej, prehĺbenie priepasti medzi bohatstvom a chudobou, terorizmus. Na náboženskom poli vzrast islamu,

zvýšená agresivnosť a fundamentalizmus veľkých náboženstiev, vzrast religiozity ale aj jej roztrieštenie v Amerike, úpadok alebo aj pomalý odpad („tichá apostázia“) Západu od kresťanstva, agnostický nový humanizmus a novo-osvietenstvo, zároveň však aj nihilizmus a relativizmus, najmä v Európe. Pred desiatimi rokmi americký sociológ Samuel P. Huntington v diele „The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order“ („Stret civilizácií a výstavba svetového poriadku“) predpovedal nový konflikt svetového rozmeru nie z ideologických príčin ako v minulosti, ale pre vyhrotenie civilizačných rozdielov. Dve hlavné civilizácie sú podľa neho islamská a západná, prevažne kresťanská. Mnohí analytici kritizujú jeho hlavnú tézu, ale prijímajú niektoré jeho pozorovania, najmä čo sa týka úpadku západnej civilizácie. Zaujímavé je, že Huntington preberá a potvrdzuje medzi hlavnými znakmi tohto úpadku „mravný rozklad“, ktorý vidí vo vzraste protisociálnych postojov (kriminalita, drogy, násilie) a v úpadku ustanovizne rodiny, ktorý sa javí vo vzraste počtu rozvodov, nezákonných detí, predčasnej ťarchavosti a rodín s jedným rodičom. Na svetovej biskupskej synode o rodine a manželstve roku 1980 pastieri z rôznych svetadielov upozornili na krízu dvoch dôležitých ľudských hodnôt: lásky a života, ktoré sú dnes ohrozené najmä v západnej civilizácii. Ján Pavol II. prehľbil kresťanskú antropológiu týkajúcu sa ľudskej lásky, manželstva, rodiny, ľudského života od jeho počatia až po prirodzenú smrť. Benedikt XVI. vo svojej prvej encyklike „Boh je láska“ ide až na koreň potrebnej obnovy človeka, rodiny, spoločnosti. Kresťanské chápanie lásky, manželstva a rodiny je hlboko ľudské a môže zachrániť aj západného človeka pred pádom do priepasti, do ktorej ho ženú určité prúdy pod menom šťastia, rozkoše, individualistickej čiže egoistickej slobody, ba aj v mene pokroku, vedy a technológie, ktoré vraj nepodliehajú nijakým vyšším normám. Dnes si už prisojujeme právo na manipuláciu génov, siahame na samú ľudskú prirodzenosť, na život človeka, výsostne hlasujeme o základných ľudských právach, o eutanázii, o potrate, o klonácii, stavíme na úroveň rodiny partnerstvá, ktoré nedodávajú spoločnosti pokračovateľov. Keď anglický psychiater David Cooper vydal v roku 1971 knihu s názvom „Smrť rodiny“, mohlo sa to zdať fantáziou. Dnes je to však cieľ vplyvných finančných, politických a filozofických skupín.

V samotnej Európe vanú rôznorodé vetry. Na jednej strane postava a smrť Jána Pavla II. boli príležitosťou na prekvapujúci výbuch ľudských i kresťanských citov v srdciach širokých mäs. Pokoncilová doba priniesla rozvoj mnohých nábožensky založených hnutí najmä medzi laikmi. Svetové dni mládeže ukázali hlbšiu tvár mladých generácií a podobne. Na druhej strane však vzniká nový druh ateizmu, alebo aspoň agnosticizmu, ktorý buď výsostne vylučuje Boha a náboženstvo z okruhu ľudských záujmov a najmä z verejného života, alebo si vytvára akúsi „vieru“, akoby nové náboženstvo. Takzvaný nový humanizmus je krajne individualistický a kladie pozemský blahobyt a rozkoš človeka na božský piedestál. V mnohom sa stretá s novým osvietenstvom, ktoré má korene v ateizme Voltairea a spája sa s tradičnými finančnými a politickými silami (ako je slobodomurárstvo), ale aj s novými skupinami homosexuálneho a filozofického razenia. Badať návrat k nihilizmu Nietzscheho, k relativizmu poznania a pravdy, k „slabému poznaniu“ („pensiero debole“). Tieto skupiny sú často radikálne a bojovné najmä proti katolíckej Cirkvi, vedľa používajú moderné nástroje manipulovania moci, ľudských vášní a médií, predstavujú sa vždy pod rúškom vedy, pokroku, rajskej utópie. Benedikt XVI. často poukazuje a odpovedá na tieto názory. Tak napríklad pred nedávnym európskym politikom označil tri hodnoty, ktoré vyplývajú zo základného princípu dôstojnosti ľudskej osoby a o ktorých nemožno diskutovať: ochrana života (proti potratu a eutanázii), rodiny ako spoločenstva muža a ženy založeného na manželstve (proti odlišným formám spoluzitia), ochrana práva rodičov vychovávať svoje deti. Pritom Svätý Otec poznamenal: „Tieto princípy nie sú pravdami viery, hoci v viere čerpajú svetlo a dôkaz správnosti. Sú vpísané do ľudskej prirodzenosti, a preto sú spoločné celému ľudstvu“ (Príhovor európskym po-

slancom ľudových strán, 31.marca 2006). Cirkev a viera obhajujú teda všeľudské práva, zachraňujú človeka a jeho dôstojnosť, a to aj v iných podobných prípadoch, napr. v otázkach slobody svedomia, sociálnej spravodlivosti, atď. K tomu Benedikt XVI. doložil veľmi aktuálnu poznámku: „Politika založená na vytlačaní viery do súkromnej a subjektívnej sféry nielen popiera spoločenskú funkciu kresťanstva, ale všeobecnejšie, popiera európsku náboženskú tradíciu a tým ohrozuje demokraciu ako takú, lebo jej sila spočíva

na hodnotách, ktoré obnáša. Pri riešení týchto problémov je dôležité čerpať s tvorivou vierou inšpiráciu z kresťanského dedičstva“. U nás má toto „dedičstvo otcov“ historickú váhu, lebo nás zachránilo v búrkach dejín.

Tak v Európe ako aj na Slovensku sa odohráva zápas o dušu človeka medzi rôznymi svetonázormi. Katolícka univerzita má pritom predôležité poslanie. Musí si ho ponajprv jasne uvedomiť a každodenne ho praktizovať. Nemôže zanedbať tieto veľké ideály a jedine platné nadosobné ambície, lebo by to značilo jej zakrpatenie a zaniknutie.

Na záver by som heslovite naznačil ako hlavné, tieto úlohy katolíckej univerzity:

1. vychádzať z posolstva Ježiša Krista a budovať na kresťanskej tradícii, na cyrilometodskom „dedičstve otcov“, zakotvenom v ústave Slovenskej republiky (aj „Ex corde Ecclesiae“, č.45, zdôrazňuje, že „zdedené kultúry treba chrániť v ich pôvodnej podstate poskytovaním pomoci pri preberaní súčasných hodnôt bez toho, aby sa zriekli svojho dedičstva“);
2. pestovať a dvíhať náboženskú kultúru a uvedomelý kresťanský svetonázor;
3. pestovať dialóg medzi kresťanským myslením a modernými vedami, medzi kresťanským svetonázorom a kultúrou, včítane umenia, literatúry atď.;
4. byť kvasom v spoločnosti a udržiavať dialóg s jej zložkami, najmä s inými univerzitami;
5. pripravovať profesionálnych pracovníkov pre výchovnú oblasť, pre média, ako aj pre politickú činnosť;
6. „zameriavať sa na dôkladný prieskum závažných problémov našich čias s prihliadnutím predovšetkým na etické a náboženské dimenzie a s odvahou povedať aj neprijemné pravdy“ (ECE,32); dnes je to predovšetkým pravda o človeku – antropológia a bioetika, sociálna náuka Cirkvi a sociálna spravodlivosť, všeľudské práva, autorita a cieľ štátnej moci, vzťah Cirkvi a štátu a podobné pálčivé otázky.

Takú katolícku univerzitu potrebuje dnes Slovensko. Univerzitu, ktorá odpovedá potrebám doby a slúži vytýčeným ideálom v službe pravdy, viery a vedy, slovenského človeka i spoločnosti. Všetky menšie záujmy musia ustúpiť pred touto službou. To je aj konkrétna odpoveď na nedávnú výzvu Sv. Otca Benedikta XVI., aby univerzita, o to viac ak je katolícka, „pomohla Európe zachovať a znovu nájsť svoju dušu“ (Prejav z 1.apríla 2006).

AKADEMICKÁ SPOLUPRÁCA V KONTEXTE ZAHRANIČNÝCH VZŤAHOV NA KATOLÍCKEJ UNIVERZITE V RUŽOMBERKU

Druhá polovica akademického roka 2005/2006 bola spojená s ďalším zintenzívnením zahraničných vzťahov našej inštitúcie so zahraničnými partnermi. Z viacerých veľmi dôležitých konferencií, sympózií, stretnutí a rokovaní je vhodné spomenúť nasledujúce:

- V dňoch 26. – 29. 4. 2006 sa konferencie A Growing Gap – Living and Forgotten Christian Roots in Europe and the United States organizovanej kardinálom Viedne zúčastnil prorektor KU pre zahraničné vzťahy a mobility, PhDr. Dalibor Mikuláš spolu s doc. PaedDr. Jaroslavom Mazúrkom, PhD. Zahraničná pracovná cesta sa uskutočnila na základe pozvania kardinála Christoha Schönborna. Na konferencii sa zúčastnilo viac ako 40 učencov z EÚ a USA. Základným cieľom konferencie bolo predovšetkým iniciovať bližšiu spoluprácu kresťanských intelektuálov vo vymedzenom tematickom kontexte, ale aj vytvoriť vhodné prostredie pre vzájomnú osobnú spoluprácu medzi účastníkmi konferencie z krajín oboch strán Atlantiku. Vážnou témou, ktorá sa prekrývala s celým programom konferencie bola silnejúca sekularizácia v štruktúrach a legislatíve EÚ ako aj nízka angažovanosť veriacich, či cirkvi. Tejto téme sa venovali i plenárne prednášky, po ktorých nasledovali diskusie v pracovných skupinách a na záver celej konferencie i záverečná správa. Hlavným bodom záverečnej správy bolo pokračovanie v dialógu na stanovené témy formou osobnej komunikácie najmä elektronickou formou, ako aj iniciácia angažovanosti jednotlivých inštitúcií zastúpených na konferencii.

- 13. mája 2006 sa výročnej konferencie Federation of European Catholic Universities (FUCE) organizovanej Université Catholique de Lille, Fr. a na Valnom zhromaždení Federation of European Catholic Universities zúčastnili prof. PhDr. Boris Banáry, CSc., rektor KU a PhDr. Dalibor Mikuláš, prorektor KU pre zahraničné vzťahy a mobility.

Rektor KU v Ružomberku prof. Banáry a rektor KU v Budapešti prof. Fodor v areáli KU Lille

Zahraničná pracovná cesta sa uskutočnila na základe pozvania prof. Patricka Valdriniho, prezidenta FUCE pre zastúpenie KU v Ružomberku na spomenutom valnom zhromaždení ako aj na konferencii s názvom Global Social and Economic Changes – How Should Catholic Universities in Europe Rise to Challenge. Hlavnými bodmi programu boli správa stretnutia akademických funkcionárov zahraničných vzťahov, informácia Medzinárodnej federácie katolíckych univerzít IFCU, príprava volieb zástupcov FUCE do Rady, finančná situácia FUCE a ďalšie aktuálne témy. Samotná konferencia bola organizovaná formou plenárnych prednášok, po ktorých nasledovala diskusia v pracovných skupinách. Výstupom diskusií boli správy jednotlivých skupín. Na základe týchto správ bolo potom formulované záverečné vyhlásenie konferencie FUCE, ktoré sa v súčasnosti prekladá do

viacerých svetových jazykov a ktoré bude neskôr sprístupnené aj na internetovej stránke KU.

Základným prínosom KU v Ružomberku do diskusie, ktorá odznela na konferencii, boli informácie týkajúce sa problematiky jej existencie v domácom i zahraničnom kontexte. Na valnom zhromaždení podali reprezentanti KU v Ružomberku správu o aktivitách uskutočňovaných v rámci spolupráce s katolíckymi univerzitami v strednej a východnej Európe a Notre Dame University, Ind., USA. Táto správa sa stretla s veľkým záujmom i samotného vedenia FUCE.

Osobitným bodom účasti KU v Ružomberku na konferencii a valnom zhromaždení bola i žiadosť o plnohodnotné členstvo našej univerzity v štruktúrach FUCE. Rektor KU v Ružomberku odprezentoval túto žiadosť na zhromaždení prezidentovi FUCE. Zabezpečenie spolupráce a podpísania Socrates/Erasmus dohôd medzi KU v Ružomberku a ďalšími európskymi katolíckymi univerzitami, napr. v Ríme, Barcelone, Lisabone, Lille a rozpracovanie ďalších postupov garantujúcich posilnenie spolupráce medzi jednotlivými univerzitami účastnými na konferencii budú najbližšími krokmi vedenia univerzity v oblasti zahraničných vzťahov.

- V dňoch 27. – 30. 5. 2006 sa uskutočnilo tretie medzinárodné sympóziu katolíckych univerzít strednej a východnej Európy pod názvom Katolícka univerzita v modernej Európe – skúsenosť Katolíckej univerzity Jána Pavla II. v Lubline. Súčasťou tejto konferencie bola aj spoločná účasť na Svätej omši celebrovanej Svätým otcom Benediktom XVI. v Krakove. Akademické prednášky a diskusie odzneli po

Účastníci medzinárodného sympózia katolíckych univerzít v poľskom Lubline

návrate z Krakova. Sympóziu bolo zastúpené bývalými a súčasnými rektormi a prorektormi katolíckych univerzít z Maďarska, Slovenska, Poľska, Ukrajiny, Spojených štátov a Austrálie. Jedným z najdôležitejších bodov sympózia bola výmena skúseností, ale aj posilnenie vzájomnej spolupráce zúčastnených inštitúcií. S ohľadom na už existujúcu spoluprácu sa KU v Ružomberku môže tešiť z toho, že už v akademickom roku 2005/2006 sa uskutočnili recipročné výmenné pobyty študentov a učiteľov s KU v Lubline. Na pobyty na University of Notre Dame v USA sa pripravujú ďalší naši dvaja vyučujúci, s KU v Budapešti sa podpísala Socrates/Erasmus bilaterálna dohoda a s KU v Evove sa pripravuje návšteva rektora tejto univerzity v Ružomberku.

Viac informácií je k dispozícii na: www.ku.sk
<http://www.ku.sk/index.php?id=vztahy&id1=navstevyku>

Dr. Dalibor Mikuláš
prorektor KU v Ružomberku pre zahraničné vzťahy a mobility

Kuriér Katolíckej univerzity

Vydáva Katolícka univerzita v Ružomberku

Námestie Andreja Hlinku 60, 034 01 Ružomberok

tel. (fax): 044 / 43 16 150 (207), kurier@ku.sk, www.ku.sk

Redakčná rada: prof. ThDr. Dr. Ľubomír Stanček, PhD., Ing. Radislav Kendera,

doc. ThDr. Jozef Leščinský, PhD., RNDr. Ľubomír Popovič, PhD.,

Mgr. František Stanček, Ing. Martin Kuniak